

OSLAVA NA HRADĚ

Vesnička v podhradí byla probuzena hlasitým provoláním posla hradního pána, který pak na náměstí začal předčítat pánův vzkaz:

„Náš převelice milovaný pán zve všechny své dobré a věrné poddané na oslavu svých narozenin. Každý dostane milé překvapení. Ale ode všech se žádá drobná pomoc – ať každý, kdo se zúčastní slavnosti, přinese trochu vody, aby se naplnila studna na hradě, která je prázdná...“

Posel zopakoval vzkaz silněji, pak se otočil čelem vzad a v doprovodu hradní stráže se vrátil do hradu.

Ve vesničce se prolínaly zcela rozdílné názory.

„Pche! Tyran jeden! Má dost svých služebníků, kteří mu můžou naplnit nádrž... Já mu donesu skleničku vody, to mu stačí!“

„Ba ne! Byl vždycky dobrý a velkodušný! Já mu vezmu celý sud!“

„Já... náprstek!“

„Já sud!“

To ráno, kdy se konala slavnost, bylo možno vidět podivný průvod, který vystupoval k hradu. Někteří tlačili ze všech sil ohromné sudy nebo ztěžka oddechovali, jak je zmáhala tíha ohromných měchů naplněných vodou. Někteří je s posměchem míjeli, šlo se jim snadno,

protože nesli malé lahvičky nebo skleničku na nějakém podnose.

Průvod vešel na nádvoří hradu. Každý vylil svou vodu do ohromné nádrže, to, v čem vodu přinesl, postavil do kouta a s radostí se ubíral do sálu, kde probíhala oslava.

Po pečeních a vínu následovaly tance a zpěvy a to vše trvalo až do večera, kdy pán všem poděkoval a odebral se do svých komnat.

„A kde je slíbené překvapení?“ bručeli někteří zklamaně. Jiní zase vděčně a radostně říkali: „Náš pán nám daroval nejskvělejší slavnost!“

Každý se před odchodem domů stavil pro svou nádobu. A tu se začal ozývat pokřik, který stále víc sílil. Bylo slyšet výkřiky vzteku i výkřiky radosti.

Nádoby byly až po okraj naplněny zlatými penězi.

„Ach! Kdybych byl přinesl víc vody...“

Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.

Lukáš 6,38

ČEHO JE MOC, TOHO JE PŘÍLIŠ

Jeden noční hlídač dostal na konci měsíce o pět set franků víc, než mu patřilo. Svému zaměstnavateli však nic neřekl. Ten si omylu všiml a následující měsíc mu těch pět set franků z výplaty strhl.

„Poslyšte,“ povídá noční hlídač, „tento měsíc mi chybí pět set franků!“

„Ale minulý měsíc, když jsem vám dal o pět set franků víc, jste nic neřikal!“ bránil se zaměstnavatel.

„To je pravda,“ souhlasil hlídač. „Víte, když se stane chyba jednou, mohu přimhouřit oko, ale dvakrát, to už je příliš.“

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 14 14. července 2024

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 15. 7. – 28. 7. 2024

15. 7. Po Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve

– – –

16. 7. Út KA 18.00 za živé a † z rodů a duše v očistci

17. 7. St KA 08.00 za farníky

18. 7. Čt KA 08.00 za † Růženu Tichou a manžela

19. 7. Pá KA 18.00 za uzdravení Pepeho

20. 7. So DD 13.30 za farníky
KA 18.00 na úmysl dárce

21. 7. Ne 16. neděle v mezidobí

KO 08.30 za † Marii a Zdeňku Stehlíkovy, za † Vladimíra Zaciose a jeho rod
a za † Eduarda Bartoníčka
CH 15.00 na úmysl

22. 7. Po Svátek sv. Marie Magdalény

KA 18.00 za † Marii Magdalénu Novotnou, syna Jana a manželku

23. 7. Út Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy

KA 18.00 za †† Stanislava a Jana

24. 7. St KA 08.00 na úmysl dárce

25. 7. Čt Svátek sv. Jakuba, apoštola

KA 08.00 za † maminku

26. 7. Pá Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie

KA 18.00 za uzdravení dcery Aničky

27. 7. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za † maminku a sestřenic

28. 7. Ne 17. neděle v mezidobí

KO 08.30 za † Josefa Kadlece

Farnost
sv. Petra a Pavla

Poutní kostel svatého Petra a Pavla v Březně v okrese Chomutov je monumentálně působící barokní sakrální stavbou vystavěnou podle plánů Kiliána Ignáce Dienzenhofera. Kostel stojí na místě staršího raně gotického kostela svatého Petra a Pavla, doloženého prvně roku 1352. Základní kámen stavby byl položen 13. května 1739. Stavbu brzdily mnohé technické problémy jako nedostatečně únosné písčité podloží, které si vynutilo zaberanění dřevěných pilotů do hloubky, údajně odpovídající výšce kostela bez věží a také války poloviny 18. století. Navíc se na stavbu nedostávalo peněz. Kostel byl dostavěn v roce 1763 Janem Kryštofem Koschem za pomoci březenského mistra P. Eisenbergera. Věže pocházejí z let 1764–1765.

Na hlavní oltáři barokního chrámu je ve skleněné skříni umístěna **gotická socha Panny Marie** z doby kolem roku 1450. Tato dřevěná socha byla nalezena v letech 1632–1637 při kopání studny. Na několika místech má červené skvrny jako od krve. Nejdříve pro ni byla vybudována malá kaple, kterou nechal roku 1671 hrabě Martinic strhnout a postavit pak novou větší kapli se třemi oltáři. Protože však ani ta nestačila pro stále vzrůstající počet poutníků, bylo rozhodnuto vybudovat barokní kostel a původní kaple byla pak stržena. Nový kostel byl vysvěcen 8. května 1763 pražským biskupem Janem Ondřejem Kayserem.

Až do josefínských dob bylo Březno cílem četných poutníků, ale po zákazu poutí během reformy návštěvnost podstatně upadla, takže pak přicházelo vždy jen několik procesí z nejbližšího okolí na svátek Nanebevzetí Panny Marie.

Kostel sv. Petra a Pavla je dokonale syme-

trickou barokní centrální stavbu o půdorysu řeckého kříže (přibližně 25 × 20 m). Kostel má ústřední čtvercový prostor a apsidy na hlavní ose. Na diagonálách chrámové lodi se nacházejí čtyři osmiboké kaple. Zevně je stavba zhruba čtyřboká. Má dvě věže téhož půdorysu s vysokými báními a konvexní rizalit v západním průčelí. Nad ústředním prostorem je monumentální placková klenba s freskovou výzdobou od Franze Müllera z roku 1750.

Zařízení kostela je jednotné, oltáře a další dřevorezby jsou od K. L. Waitzmanna z období kolem roku 1760. Kostel má hlavní oltář a boční oltáře. Ve výklencích se nacházejí sochy a také zpodobnění jsou opatřeny sochami sv.

Františka z Assisi, sv. Petra, sv. Floriána, sv. Prokopa, sv. Eustacha a biblickým králem (Davidem). Sochy jsou také na kazatelně. Varhany jsou opatřeny bohatou rokokovou ornamentikou z díly J. I. Schmidta z Lokte. Byly postaveny v roce 1758. Na hlavním oltáři je pozdně gotická socha milostné Madony. Lavice pocházejí z období kolem roku 1770, dvě zpodobnění se datují do druhé poloviny 18. století.

viny 18. století.

V kostele původně bývaly čtyři zvony z let 1520–1856. S výjimkou prostředního zvonu z roku 1775 byly zrekvírovány během první světové války. Tři nové zvony byly odlity v roce 1921.

Po roce 1945 a následném vysídlení německého obyvatelstva kostel začal výrazně chátrat. Následná velkoplošná těžba hnědého uhlí zdevastovala krajinu v širokém okolí. Roku 1999 začala probíhat oprava kostela, ovšem řada hodnotných prvků stavby byla předtím nenávratně poškozena (především fresky).

Šabat (den odpočinku) znamená především a v první řadě den, kdy člověk „ustane od svého díla“, což je doslovný význam tohoto hebrejského slova. Většinou ale míváme potíž zanechat práce, dokud nejsme hotovi s tím, co si myslíme, že je třeba udělat. Chceme dokončit své projekty a dokumentaci, odpovědět na všechny e-maily a esemesky, zaplatit faktury, uklidit. Vždycky se vynoří další úkol, který je nutné splnit, než se konečně budu moct zastavit.

Avšak o šabatu přijímám své omezení. Bůh je Bůh. Jen on je nepostradatelný; já jsem jen jeho stvoření. Když se na chvíli zastavím, svět se nezboří a Země se bude dál v klidu otáčet. Říkáme si: „Snad se zastavím, až naše děti dospějí a osamostatní se, až budu mít našetřeno na dům, až půjdu do důchodu...“ Seznam našich „snad“ nebo „až jednou“ bývá nekonečný.

Avšak o šabatu máme ustát ve svém díle, protože Bůh je svrchovaný a ujišťuje nás, že svět se bez našich aktivit nezhroutí. Život na této straně nebe je jako nedokončená symfonie: sotva dosáhneme jednoho cíle, ihned se na nás valí nové příležitosti a výzvy. A nakonec všichni zemřeme s bezpočtem nedokončených projektů a úkolů. To je v pořádku. Bůh je u díla a o své stvoření se nepřestává starat. A zvládá to docela dobře i bez nás, bez naší posedlosti řídit svět. On pracuje, i když my spíme. A dal nám příkaz, abychom se uvolnili a užívali si skutečnosti, že nemáme jeho svět „na hrub“: i po naší smrti bude svět hezky pokračovat bez nás. Každý šabat nám to připomíná: „Přestaňte a uznejte, že já jsem Bůh“ (Ž 46,11), přestaňte si dělat přílišné starosti o zítřek (Mt 6,25-33).

Máme-li se ovšem zastavit, narazíme opět na otázku důvěry. Postará se Bůh o nás a o naše potřeby, jestliže ho poslechneme, přerušíme svou práci a dodržíme šabat?

Existuje starý příběh o karavaně křesťanů, kteří cestovali s povozy ze St. Louis do Oregonu (v USA). Během podzimu ještě dodržovali zvyk v neděli necestovat, ale jak se blížila zima, ve skupině propukla panika, že nestihnou dorazit do cíle, než napadne první sníh. Někteří přišli s návrhem opustit dosavadní praxi a jet celý týden v kuse. Způsobilo to mezi nimi rozkol, a tak se karavana rozdělila na dvě skupiny. Jedna chtěla dodržovat šabat jako doposud; druhá měla jet dál. Do Oregonu dorazila jako první ta, která dodržovala šabat. Jak lidé, tak koně byli jeho zachováním odpočatí, takže zbylých šest dní mohli jet mnohem rychleji.

Když důvěřuji Bohu a řídím se jeho příkazy, on se postará. Ježíš bere chléb a ryby, jež mu nabízíme, ačkoli to nemůže stačit k nasycení zástupů, a zázračně je rozmnožuje. Opravdu se mu v tomto ohledu dá důvěřovat: můžeme se zastavit.

Když se zastavíme, šabat nás volá k odpočinku. Bůh po své práci odpočíval. My máme dělat totéž, a to každý sedmý den (Gn 2,1-3). Ale čím se máme zabývat místo všech těch věcí, od kterých si dáváme o šabatu volno? Odpověď je prostá: čímkoli, co nás těší a občerstvuje.

Když se zastavíme a odpočíváme, respektujeme své lidství a Boží obraz v nás. Nejsme bytostí fungující „non-stop“. Nesloužíme šabatu; šabat slouží nám.

Podle P. Scazzerro: *Emočně zdravá spiritualita*